

Proboha tě prosím

Martina Trchová

Z olověného nebe
dýchl obr ze svých žeber,
vítr se zved a teď tu řádí.
Myšlenky rozházel
a teď tu houpe na váze
mé hříchy, mé klokotavé mládí.

R:
Pohlad mě, proboha Tě prosím,
můj živote,
já se Ti přebohatě odměním.
Šeptej mi do ucha, že
všechno bude v pořádku,
že svět mi neukáže
záda.
Vždyť jsem ho měla jenom ráda.

Pátrám, kdo ve tmě ruku podá,
potom spláchne do záchoda
mapu, povede mě správně.
Vím, že se plížíš těsně za mnou,
dáváš naději jen klamnou,
že tu nejsem sama na dně.

R:
Pomoz mi pro Boha...

Strašně se bojím,
tak mě přijmi pod obojí
křídla, nenech mě tu sežrat se tu zevnitř.
Roste to ve mně
tohle agresivní sémě
strachu, řekni mi, že tenhle pokus není třetí.